

EL POETA CONTRA LA INJUSTÍCIA

Manel GARCIA GRAU. *La mordassa*.

Perifèric edicions. Catarroja. 2003

La poesia es un arma cargada de futuro, escrivia ja fa molts anys el poeta Gabriel Celaya. ¿Era ingenu el poeta bilbaí? En aquests temps de liberalisme desfermat, on no hi més moral que la moral del mercat, molts deuen pensar que sí, que *són malos tiempos para la lírica* com cantaven els anys 80 els inoblidables Golpes Bajos. Però per molt malament que hi vagen les coses, sempre hi ha veus profètiques que s'alcen del mig de la multitud per denunciar les injustícies, aquesta ha estat moltes vegades la funció dels poetes, i aquesta és, sens dubte, la funció que fa el darrer llibre de Manel Garcia Grau, que porta al límit el seu compromís amb la societat, que ja es venia manifestant clarament en els seus dos darrers treballs poètics.

La mordassa està compost de dos llargs poemes, el primer porta per títol "No trespassing", en ell agrupa els versos de dos en dos i els comença amb un *No*, a la manera del *Diguem no* raimonià, el poeta ens insta a dir no, de vegades a fets actuals i circumstancials: *No al frau de cap Terra Mítica / sense la pròpia i ancestral veu de la terra. O No a la neoliberal Europa / ni a les prebendes del seu llaquim ocult sota la desesma*. Però també diu no als poetes que escriuen des de la seua torre d'ivori, i obliden el ser humà: *No a la literatura sense l'home / ni al paper sense la carn del sobreviure*. En altres versos defensa els valors universals dels sers humans de totes les èpoques: *No a l'esclavatge pusilànim de la intolerància / ni a l'essència odorant del seu rostre. O No a la guerra ni a l'espiga de la consciència / sadollada en nom nostre*.

El segon poema del llibre porta per títol "Efectes colaterals", on el poeta reflexiona àmpliament sobre la essència del ser poeta, defèn el caràcter profundament humà dels seus versos: *Ah, l'home, aquell abisme ferament / i fulgentment humà*, reivindica la veu d'aquells poetes que són un referent de la poesia universal, Maiakovsky, Pound, Brossa, Machado, Brodsky, Vives o Aub. Però sobretot defensa el dret del poeta a escriure lliurement: *No patiu més pels cretins i els corifeus / i els egòlatres i la seua mordassa: / sols amb els mots viscuts/ entre el fràgil diàleg dels ulls, / creieu-ho, / heretarem la terra*.

La mordassa és un crit contra la injustícia, però també un cant d'esperança, esperança en què alguns sers humans ajudaran la humanitat a fer aquest pas endavant per a ser plenament humans.

Cal destacar també el pròleg fet pel poeta mallorquí Sebastià Alzamora, un pròleg totalment militant, amb referència a fets concrets de l'actualitat més recent, sense concessions amb els abusos dels poderosos.

Josep Manuel San Abdón

Publicat a *La Veu de Benicarló*, 07-11- 2003